

JEANNOT PEIJEN

**IK HAD
JE GRAAG
VERTELD
HOE MIJN
DAG WAS**

**OVER LIEFDE, VERLIES
EN EEN NIEUWE TOEKOMST**

1

Ik had niet verwacht om op Tinder de liefde van mijn leven te vinden. Ik studeerde in Leeuwarden en daar was het aanbod niet heel groot. Wanneer ik bij mijn zus in de hoofdstad ging logeren, bleven de knappe, afgetrainde, goedlachse mannen maar voorbijkomen, maar dat was anders in de Friese hoofdstad. Eigenlijk stond het helemaal niet op de planning om de liefde te vinden tijdens mijn studententijd. Over vier maanden zou ik voor een halfjaar naar Azië vertrekken. Het was altijd al mijn droom geweest om naar het buitenland te gaan, daar te studeren, een nieuwe taal te leren, nieuwe culturen te ontdekken en bovenal vrij te zijn. Vrij om te leven, te spelen, te ontdekken en te leren. In mijn laatste maanden in Leeuwarden had niets anders dan dat mijn volledige aandacht. Toch was daar ook het verlangen naar liefde. Dat herkent iedereen wel, toch? Het is heerlijk om kriebels in je buik te voelen, dat je brein een beetje wazig wordt, dat er dopamine vrijkomt van het geluk om bij iemand te zijn, iemand te voelen, iemand te ruiken, om veilig en vertrouwd bij iemand te zijn. Dat is toch het fijnste gevoel dat er bestaat?

Dus pak ik op een avond toch mijn telefoon erbij met de gedachte: misschien is er iets leuks te vinden. De kans dat de per-

fecte persoon gewoon naast je komt wonen en aanbelt is vrij klein. Dat gebeurt eigenlijk alleen in romcoms, mij is het nog nooit gebeurd in elk geval. Alhoewel het me heerlijk lijkt: *dingdong, hier ben ik dan!* Scheelt toch een hele hoop datetijd en geld. Dus ja, daar gaan we dan maar weer, wijsvinger in de aanslag en *let's go!* Rechts, rechts, rechts, rechts, rechts, rechts, rechts, rechts, links en ja, MATCH! Een spontane, knappe, blonde man van vijftientig heeft interesse in mij getoond en ik in hem.

Zal ik al wat sturen? denk ik. En wat dan? Hier ben ik nooit zo goed in geweest, het virtuele gesprek starten met een vreemde op basis van een aantal foto's. Ik begin gewoon maar met: *Hi*. Geen zin. Eén woord. Twee letters. De blonde man reageert meteen enthousiast met: *Ben je een international, aangezien je het gesprek met 'Hi' start?* Geen onlogische gedachte, in combinatie met mijn Franse naam. *Nee, geen international, ik doe wel een internationale opleiding, in Leeuwarden*, schrijf ik terug. *O, leuk! Daar heb ik ook gestudeerd.* Bij zijn foto's staat de naam Ruud. Kort en krachtig. Het past bij hem.

Terwijl we zo berichtjes sturen naar elkaar, voelt het voor mij alsof ik ineens een zeldzame Pokémon ben tegengekomen. We hebben elkaar gevonden. Geen spel, geen Pokémons, gewoon twee mensen op zoek naar de liefde.

De volgende ochtend word ik wakker van felle zonnestralen die door mijn slaapkamerraam naar binnen dringen. Ik trek het New York-dekbedovertrek, dat mijn ouders me hadden gegeven toen ik in Leeuwarden ging studeren, van me af. Op een dag ga ik daarnaartoe verhuizen om te werken. Dat is mijn droom. Ik blijf nog even liggen, want slapen is nu eenmaal mijn favoriete hobby.

Het liefst stel ik opstaan uit tot het laatste moment. Vrienden vergelijken me weleens met een egel, aangezien die achttien uur per dag kan slapen. Heerlijk. Helaas wordt er van mensen in deze maatschappij verwacht dat ze actiever zijn dan egels. Ik pak mijn telefoon erbij en open Tinder. Zou de leuke jongen van gisteravond nog berichtjes hebben gestuurd? Ja hoor, bingo! De chat is flink gevuld. Deze jongen houdt duidelijk van praten. Gelukkig maar, dat maakt het gezellig.

Ik maak me klaar om naar de Hogere Hotelschool te gaan, spring onder de douche en kleed me aan in mijn donkergrijze pak.

Terwijl ik mijn ontbijt eet, reageer ik op Ruud. Hij vertelt dat hij recent nog in Leeuwarden was om zijn diploma op te halen. Hij zegt dat hij meer een werkpaard is dan een studiebol en dat herken ik wel. Naast mijn studie werk ik in een hotel en in een strandtent, en samen met goede vriend Jorn ben ik een studievereniging gestart in Leeuwarden. Ruud vertelt dat hij nu bij televisieproducent Fremantle werkt en daarvoor een geweldige, drukke en leerzame tijd gehad heeft bij BNN. We delen duidelijk een ambitieus karakter.

Het is tijd voor college, dus ik sluit met tegenzin het gesprek af. Terwijl mijn krakende fiets me naar school brengt, betrap ik mezelf erop dat ik glimlach.

We wisselen al snel telefoonnummers uit en vertellen elkaar over onze dag, over wat we belangrijk vinden in het leven, over onze families. Hij komt oorspronkelijk uit Drenthe maar woont nu in Amsterdam, de meest bruisende plek voor een man in de media. Ruud heeft een enorme passie voor wat hij doet, dat merk ik meteen en dat vind ik ontzettend aantrekkelijk. Het maakt voor

mij niet uit wat iemands baan is, of dat nu vakkenvuller is of burgemeester van Amsterdam, zolang je maar passie hebt voor wat je doet en die energie uitstraalt.

Hij staat aan het begin van zijn carrière en heeft al een geweldige start gemaakt. Het begon allemaal toen hij een prijs won voor het bedenken en medeproduceren van het programma *Studenten zonder geld*. Ik vertel hem ook over mijn ambities. Ik ben van plan om eerst naar Azië te gaan om International Relations te studeren en ervaring op te doen bij de Verenigde Naties in Bangkok. Daarna gaat mijn reis naar Indonesië, waar ik op Bali een minor Sociaal Ondernemerschap wil volgen. Na deze minors is het plan om naar Amerika te gaan voor een stage, het liefst in New York, waar ik graag voor het hotel The Standard High Line, vlak bij Washington Square Park, wil werken.

Het contact via de app is leuk en gezellig. Ruud heeft snelle en grappige humor, waardoor ik vaak moet glimlachen of zelfs hardop lachend op de bank naar mijn telefoonscherm kijk. Soms krijg ik zelfs kramp in mijn vingers van al het typen. We hebben een enorme klik, dus we beginnen te praten over een date. Hoe, wat, waar? Dit maakt me wel een beetje zenuwachtig en ik vraag me af of het slim is om af te spreken. Mijn reis naar Azië staat gepland voor februari, dat is over vier maanden. Toch blijven we erover praten. Een romantisch diner aan de grachten? Een wijnproeverij? Misschien een boottochtje? Ruud komt met allerlei ideeën, maar ik merk al snel dat het opties zijn voor prijzige dates. Ik app hem: *Wow, jij wilt er wel wat van maken, ik raak al snel blut door je*. Ruud antwoordt ad rem met: *Heb je mijn naam weleens achterstevoren gelezen? Weet waar je aan begint!* Opnieuw krullen mijn mondhoeken omhoog.

Na een periode van dagelijks contact ben ik nu stil geworden op de app. Niet met opzet om het dood te laten bloeden of Ruud te ghosten, maar meer omdat ik me afvraag waarom ik met iemand zou gaan daten zo vlak voor mijn reis. Daarnaast ben ik druk genoeg: mijn dagen bestaan uit colleges volgen, zelfstandig studeren, avondshifts draaien bij het restaurant van Hotel Post Plaza en zo veel mogelijk geld sparen voor Azië.

Toch loopt het allemaal net wat anders. Als ik me op een doordeweekse dag thuis klaarmaak om naar een hoorcollege te gaan, krijg ik een berichtje van Ruud. *Hé, zeg nou eens eerlijk, waarom ben je opeens zo stil?* staat er.

Verrast kijk ik naar het scherm en ik laat de zin even tot me doordringen. *Shit, deze man verdient wel een eerlijk antwoord. Ja, het is toch allemaal niet zo handig? Over drie maanden ben ik al niet meer in Nederland voor minimaal zes maanden. Wat gaan we hier nog uit halen?* antwoord ik.

Dat weet ik ook niet. Maar ik weet wel dat ik het contact té leuk vind om dit niet verder uit te zoeken. Dus als jij niet mijn kant op kan komen, dan kom ik wel naar jou toe. Noem maar een weekend! stuurt Ruud terug.

Ik kijk in mijn agenda en zie dat er nog een weekendje Rotterdam met mijn zus op de planning staat en dat ik het weekend daarna naar mijn ouders in Callantsoog zou gaan en dan ook met een vriendin, Anneke, in Schagen zou gaan borrelen. Als ik Ruud dat vertel, blijkt dat hij Anneke ook kent. Ze hebben elkaar ontmoet op het MELT-festival, waar Anneke een onuitwisbare indruk heeft achtergelaten bij Ruud.

Mooi! appt hij. *Dan kom ik gewoon naar Schagen toe en dan kijken we daarna als het gezellig is of ik nog even blijf borrelen als*

Anneke aan komt waaien. Gezien de moeite die deze man wil doen om uit zijn Amsterdamse bubbel te stappen, stem ik in.

Op een schitterende herfstdag stap ik in mijn kleine zwarte Nissan Pixo om via de Afsluitdijk naar het kustplaatsje Callantsoog te rijden.

Mijn ouders waren toen ik zeventien was daarnaartoe verhuisd vanuit Schagen. Callantsoog is niet hip zoals Zandvoort of Noordwijk, maar het heeft prachtige, verzorgde stranden. Als tiener die net het uitgaan had ontdekt vond ik het *the middle of nowhere*. De laatste bus van Callantsoog naar Schagen vertrok al rond half-negen 's avonds. Destijds voelde deze verhuizing als het einde van mijn leven. Nu begrijp ik hun keuze echter volkomen. De rust, de ruimte, het uitzicht op de duinen.

Als ik aankom in Callantsoog, verwelkomt mijn moeder me met open armen. De koffie staat klaar en nadat ik mijn spullen in de slaapkamer van mijn ouderlijk huis heb neergezet, ga ik aan de houten eettafel in de woonkamer zitten.

‘En, wat staat er allemaal op de agenda voor dit weekend?’ vraagt mijn moeder.

‘Vanavond zie ik Anneke en daarvoor heb ik een date met een jongen. We hebben al een tijdje contact,’ zeg ik.

Mijn moeder reageert meteen enthousiast. ‘Wat leuk! Waar hebben jullie elkaar leren kennen?’

‘Via een app,’ mompel ik. ‘Hij komt uit Amsterdam.’

We praten nog wat verder, tot mijn moeder zo enthousiast wordt dat ze al een hele toekomst voor ons heeft uitgestippeld, zonder dat we elkaar überhaupt hebben ontmoet. ‘Ja mam,’ kap ik het gesprek af. ‘Maar ik ga over een paar maanden naar Azië,

dus je moet niet te hoge verwachtingen hebben. In Leeuwarden kon ik nauwelijks een man vinden, dus waarom zou ik vlak voor mijn reis investeren in iets zonder toekomst?’

‘Nou, je weet maar nooit wat het leven brengt,’ zegt mijn moeder. ‘Ga eerst maar eens iets drinken met deze jongen.’

Om halfzes sta ik met klamme handen op het station van Schagen te wachten op Ruud. Ik vind daten best leuk, maar het maakt me wel altijd nerveus. Ondanks mijn sociale karakter voel ik me niet snel op mijn gemak bij vreemden, al vermoed ik dat dat voor veel mensen geldt.

Het is behoorlijk druk op het station op dit tijdstip, net als in het centrum van Schagen. Als de trein aankomt en de deuren met een sissend geluid opengaan, zie ik al snel een jonge vent in een camelkleurige jas, een lichte spijkerbroek met gaten en witte Adidas-sneakers uit de trein stappen, met oordopjes in en een brede grijns op zijn gezicht. De zenuwen verdwijnen meteen. Hij begroet me met een knuffel en zegt: ‘Hé, daar zijn we dan eindelijk! Ik ben dus Ruud.’

‘Hé Ruud, ik ben Jeannot,’ antwoord ik. ‘Heb je een goede reis gehad?’

Samen lopen we naar het centrum van Schagen, langs het slot met zijn twee karakteristieke torens en over de markt. Ruud vertelt dat hij niet vaak met de trein reist. Hij had onderweg gemerkt hoe anders mensen in de trein zijn dan vroeger, toen ze meer met elkaar praatten. Nu zit iedereen verdiept in zijn telefoon, hopend dat niemand ze zal storen. Ruud had zelf wel een gesprek aangeknoopt met een oudere dame, wat hem een gezellige tijd had bezorgd. Ik ben meteen weer van hem gecharmeerd.

We gaan naar een gezellig restaurant aan de markt van Schagen. Ruud bestelt meteen een fles sauvignon blanc en we kletsen over onze toekomstplannen en de reizen die we allebei gaan maken. Ruud moet binnenkort naar Zuid-Afrika om de locatie te verkennen voor een televisieprogramma.

Voor we het weten, zwaait de deur open, voelen we een koude bries en horen we een bekende, enthousiaste stem zeggen: ‘Hallo jongens, wat gezellig!’ Het is Anneke, mijn reddende engel voor als de date zou tegenvallen. We begroeten haar hartelijk en verplaatsen ons naar een tafel voor drie personen.

‘We moeten proosten op dit samenzijn, nietwaar?’ zegt Anneke.

‘Dan worden het bubbels!’ roept Ruud uit.

Binnen de kortste keren staat er een fles cava op tafel en we heffen het glas. Terwijl Anneke over haar dag vertelt, verplaatst mijn linkerhand zich haast ongemerkt onder de tafel naar die van Ruud. Als vanzelf houden we elkaars hand vast en dat bevestigt: we voelen ons goed bij elkaar.

Het is zo gezellig dat Ruud besluit om niet met de trein terug naar Amsterdam te gaan, maar met mij Schagen te verkennen.

Na een heerlijke avond stappen nemen we een taxi naar het huis van mijn ouders, waar ik duidelijk maak dat we geen seks op de eerste date gaan hebben en Ruud is het daarmee eens. Zoenen lijkt me echter geen probleem en die eerste kus voelt meteen warm en vertrouwd. ’s Ochtends met mijn ouders ontbijten lijkt me niet zo’n goed idee, dus breng ik Ruud nadat we gedoucht hebben naar het station van Schagen.

‘We zien elkaar snel weer, toch?’ vraagt Ruud.

‘Natuurlijk,’ antwoord ik en hij stapt de trein in, op weg naar

de grote stad, terwijl ik met een kater terugrijd naar mijn bed in Callantsoog.

In de daaropvolgende dagen merk ik dat de schermtijd van mijn mobiel fors stijgt. We appen en bellen elkaar continu en ik merk dat ik vaak glimlach als ik contact met hem heb. Ik voel me vrij, warm en onbezonnen. We houden ons niet aan de normale date-spelregels, we doen gewoon wat in het moment goed voelt. We proberen elkaar zo veel mogelijk te zien, ondanks onze drukke agenda's. Na onze eerste date gaat Ruud naar Zuid-Afrika om de omgeving te verkennen voor *De Wit, Rosé & Roodtrip*. Mijn dagen bestaan uit college, praktijk op de Hogere Hotelschool in het restaurant waar ik voor vijf weken de manager ben, vrienden en werk.

Mijn collega's zien hoe enthousiast ik ben over mijn nieuwe date en ze nemen een aantal van mijn weekendshifts over zodat ik Ruud kan zien.

De eerste keer dat we het bed delen vind ik spannend. Wanneer ik iemand echt leuk of heel aantrekkelijk vind, schiet ik altijd een beetje in de stress. Hoe prettig en fijn seks ook kan zijn, ik vind het altijd moeilijk om iemand te vertrouwen en me volledig te geven. Ruud weet hier heel goed mee om te gaan. Wanneer ik te veel in mijn hoofd zit, brengt hij me weer terug naar zijn volle lippen en zoent me zo bevestigend dat alles goed voelt. Hij weet precies op de juiste momenten iets liefdevols te zeggen over mijn lichaam of gezicht, waardoor alle zenuwen meteen wegebben. Ons contact wordt steeds fijner, intenser en vertrouwder. Het is fijn om samen intiem te zijn. We ontdekken elkaar en het vuur laait steeds intenser op.

We praten veel tijdens onze dates en kunnen het overal over hebben, zoals over onze gezinssituaties. Ruuds ouders zijn gescheiden, terwijl mijn ouders nog bij elkaar zijn. Onze ouders hebben ons echter allemaal laten inzien dat liefde iets is wat je overkomt en waar je uiteindelijk voor kiest. Wanneer de liefde nog brandt, dan vecht je ervoor, maar wanneer het vuur is gedoofd en de rek uit de relatie is, dan is het soms beter om voor je eigen geluk te kiezen. De impact die deze keuze heeft op het gezin kan behoorlijk fors zijn.

Kerst komt snel dichterbij. We besluiten dat het nog te vroeg is om de kerstdagen met elkaars familie door te brengen, maar we doen wel de kerstinkopen samen. In het winkelcentrum van Leeuwarden koop ik wat cadeaus voor mijn familie. Plotseling klinkt er door de muziekboxen van het winkelcentrum kerstmuziek. Twee dames in een kerstengel- en kerstboomkostuum komen tevoorschijn om 'All I Want for Christmas' van Mariah Carey te playbacken. Ruud schiet in de lach en loopt naar de dames toe.

'Mogen we met jullie op de foto?' vraagt hij. Ik voel me een beetje opgelaten, maar laat me toch door hem overhalen en zo ontstaat onze eerste digitale kerstfoto, die Ruud meteen op Instagram post. Hij was toen al een influencer.

Tijdens de kerstdagen wordt Ruud uitgebreid besproken in mijn familie. Mijn zus vraagt: 'Heb je die jongen echt de eerste avond al mee naar ons ouderlijk huis genomen?'

Ik antwoord: 'Ja, hij was erg gefascineerd door de hometrainer midden in de woonkamer.'

Mijn zus en ik barsten in lachen uit. Mijn vader heeft een vintage hometrainer aangeschaft, omdat hij moet revalideren na een knieoperatie. Er is genoeg ruimte in andere kamers om deze eyecatcher neer te zetten, maar eigenwijs als mijn vader is, besloot hij om hem in de woonkamer te plaatsen. Pontificaal voor de televisie! Wat gasten daarvan vinden kan hem niet schelen.

We besluiten oud en nieuw samen te vieren en te gaan dineren bij mijn zus met haar vrienden, die ik ook goed ken. Mijn zus en ik hebben een heel goede band en vinden het allebei belangrijk dat we betrokken zijn bij elkaars leven. Ik vind het hoog tijd dat ze Ruud ontmoet.

Op 31 december worden we wakker in Ruuds studio en ik maak een gezond ontbijtje voor ons. Ruud staat altijd versted van mijn ‘hospitality lifestyle’. Zelf is hij niet zo’n chef en heeft hij één specialiteit: stamppot, geleerd van zijn oma. Het liefst koolraap of snijboon. Ik heb een hekel aan stamppot, dus het enige gerecht dat hij goed kan maken komt er bij mij niet in.

Gelukkig staat er vanavond geen stamppot op het menu. Het is de bedoeling dat ieder stel samen een gerecht verzorgt.

‘Wat zullen we maken?’ vraag ik aan Ruud.

‘Dat is jouw specialiteit,’ antwoordt hij.

Ik scrol door mijn digitale kookboek – waar ik mijn favoriete recepten in opsla – op zoek naar een lekker tussengerecht. ‘Coquilles met een crème van avocado en limoen, afgetopt met een crunch van gezouten pistachenoten, is dat iets?’

Ruuds ogen beginnen te glinsteren. ‘Heerlijk! Ik ben echt dol op coquilles.’

Natuurlijk, denk ik grijnzend. Hij heeft me al eerder gewaarschuwd. Ruud is prijzig. Deze man zal me een fortuin gaan kosten. Ik moet maar snel de horeca verlaten en een baan zoeken die beter betaalt.

We hebben de ochtend rustig aan gedaan, maar nu moeten de boodschappen nog worden gehaald en ik moet nog langs een vriend.

‘Hoe denk je dat we dit hele programma geregeld gaan krijgen?’ vraagt Ruud.

Plannen is niet mijn sterkste kant, ik ben vaak iets te optimistisch over wat ik gedaan kan krijgen in een bepaalde tijd. ‘Ach, het komt wel goed,’ zeg ik.

‘Ik wil niet te laat bij je zus aankomen. Het is wel mijn eerste indruk.’

‘Daar maak ik me niet zo druk om,’ antwoord ik. ‘Mijn zus is de moeilijkste niet.’

We besluiten ons op te splitsen. Ruud gaat de boodschappen halen bij de supermarkt. Op het boodschappenlijstje staan onder andere zeekraal, pistachenoten en veel verse kruiden. Stampot snijboon kent maar drie ingrediënten, dus dit is best een uitdaging. Ruud stuurt me voor de zekerheid een selfie met zeekraal om te vragen of hij het goede ingrediënt heeft gepakt.

Ik heb inmiddels mijn afspraak achter de rug en samen gaan we op zoek naar het hoofdingrediënt, de ster van het gerecht, de coquilles. Die blijken helaas nergens te vinden. We gaan iedere visboer af, in de regen, op de Vespa van Ruud. Blijkbaar had heel hip Amsterdam het idee om coquilles te serveren op oudejaarsdag.

Uiteindelijk komen we in een viswinkel terecht in Amsterdam Oud-West. Inmiddels is het al een uur later dan we bij mijn zus hadden afgesproken en ik begin toch een beetje te zweten. Gaan we straks zonder gerecht aankomen?

Als we aan de beurt zijn vraagt de medewerker in gebrekkig Nederlands waar we naar op zoek zijn.

‘Coquilles,’ zeggen we in koor.

De medewerker kijkt ons vragend aan. ‘Soseilles?’

Ik kijk Ruud aan: soseilles? ‘Nee, coquilles,’ zeg ik.

Ruud probeert het te beschrijven: wit, rond... De medewerker loopt naar een witte plastic ronde bak toe en enigszins sceptisch denk ik dat hij ons niet begrijpt. Totdat hij het deksel eraf haalt en weer zegt: ‘Soseilles!’ En daar liggen ze: de perfecte, glanzende, zilverachtige parels die ons gerecht gaan maken. Ruud en ik schreeuwen tegelijkertijd: ‘Ja, soseilles!’ Opgelucht en blij lopen we naar de kassa.

We houden het bij twee coquilles per persoon – daar geef ik mijn halve maandsalaris al aan uit – en racen vervolgens door naar mijn zus. Ruud schaamt zich: ‘Zie je nou, zijn we toch te laat.’

Mijn zus opent de deur en zegt meteen grappend tegen mij: ‘Nou nou, ik dacht dat je om vier uur zou komen, het is al zes uur.’ Maar ze richt zich daarna meteen tot Ruud, die ze liefdevol aankijkt en zegt: ‘Dan moet jij vast Ruud zijn!’ Ze geeft hem een dikke knuffel. ‘Kom binnen, de wijn staat al koud!’

Ruud kijkt me even aan met een blik van *zie je nou, we hadden eerder moeten komen*, maar wordt al snel gerustgesteld door de warmte van mijn zus. Genoeg gestrest om coquilles. Het is tijd voor een sauvignon blanc.

Het gerecht valt gelukkig enorm in de smaak. Het hele diner is heerlijk en we genieten van bijpassende wijnen die uitgezocht zijn door een vriend van mijn zus, die een wijnwinkel heeft. Ruud voelt zich als een vis in het water en met wijnliefhebbers aan tafel staat hij in het middelpunt van de belangstelling, gezien zijn werk voor *De Wit, Rosé & Roodtrip*. ‘Ga je dan langs al die mooie Zuid-Afrikaanse wijnhuizen? Krijg je dan echt die mooie flessen mee?’

Terwijl Ruud lekker aan het kletsen is, help ik mijn zus in de keuken. ‘Wat een leuke vent, die Ruud!’

‘Ja, mag hij blijven?’ vraag ik.

‘Zeker,’ stemt mijn zus in.

Als het vuurwerk om twaalf uur losbarst, neemt Ruud me plotseling even apart. Terwijl de hemel knettert in paars, blauw, geel, oranje en goud, kijkt Ruud me aan. ‘Denk je dat we voor altijd samen blijven?’

‘Ik denk het wel,’ antwoord ik.

‘Wil je dan mijn vriendje zijn?’

Ik begin te glunderen en geef hem een dikke zoen. Hier hoeft ik niet over te twijfelen. ‘Natuurlijk wil ik dat,’ antwoord ik. Vanaf dat moment zijn we officieel een stel.

We dansen tot halfdrie ’s nachts bij mijn zus op tafel, om daarna in een Uber te stappen en naar Ruuds vriendengroep te gaan. We zijn er nog maar net en ik heb me amper voorgesteld aan zijn vrienden, als de vermoeidheid me overvalt. Er zijn maar twee standen voor mij, aan of uit. De uitknop is ingedrukt en Ruud merkt dat. Zorgzaam als hij is, brengt hij me naar huis en gaan we naar bed. Al snel vallen we samen in slaap, onze eerste nacht als stel.

De volgende ochtend word ik wakker met een kater. We hebben afgesproken om met een deel van Ruuds vriendengroep naar een festival te gaan. Als we op het terrein zijn, vertellen we iedereen die we tegenkomen, vrienden en vreemden, in geuren en kleuren dat we een stel zijn. Het kan ons allemaal niet schelen. We zijn zo verliefd en willen dat iedereen dat weet. Door ons enthousiasme leeft iedereen met ons mee.

‘Heb je je ooit zo gelukkig gevoeld?’ vraagt Ruud.

‘Ik denk het niet,’ antwoord ik. ‘Ik ben gewoon de hele tijd blij en wil je alleen maar kussen.’

En dat doen we dan maar. Wij tegen de wereld. Ondanks de kater feesten we lekker door met heel Amsterdam. Dit gaat ons jaar worden.

In de korte tijd waarin we samen zijn voor ik op reis ga – helaas gaat Ruud ook nog naar Zuid-Afrika in die periode – doen we een spoedintroductie van elkaars verdere familie en vrienden. Op een middag gaan we koffiedrinken bij Ruuds vader, om vervolgens in de avond te eten bij Ruuds moeder en haar vriend. Ook zijn zussen Sanne en Fleur sluiten die avond aan. Humor heeft een belangrijke plaats in het gezin en iedereen spreekt met veel passie over verschillende onderwerpen. Ik ervaar Ruuds moeder als heel verzorgend, liefdevol en artistiek en Ruuds vader is een humoristische, hardwerkende man, die zelf zijn makelaardij heeft opgezet. Ik merk dat Ruud en ik allebei zijn opgegroeid in een heel liefdevol gezin.

We blijven slapen bij Ruuds moeder. ’s Ochtends zit ik nog een beetje versuft aan het ontbijt. Ik zie een hartje op mijn bord liggen. Vreemd, denk ik, een koekje als ontbijt en ook zo op het bord

neergelegd, naast het bestek. Ik laat me van mijn beste kant zien en besluit om het koekje – met mes en vork – aan te snijden. Al snel merk ik dat er geen doorkomen aan is. Ruud proest het uit, net als zijn moeder. ‘Wat ben jij nou aan het doen?’ vraagt hij.

‘Is dit geen koekje?’ vraag ik schuld bewust.

‘Nee,’ antwoordt Ruuds moeder. Het blijkt een uit hout gesneden hartje te zijn dat op het bord ligt ter decoratie. Gênant, denk ik, terwijl ik schuld bewust met een kranig lachje naar het bord kijk.

De laatste dagen voor mijn reis voel ik me gespannen. Ik ben nooit het toonbeeld van rust; voor het ontbijt heb ik meestal al aan meer dan duizend dingen gedacht, wereldproblemen opgelost en de dag op verschillende manieren uitgestippeld. Maar nu is dat nog erger; ik merk dat ik het spannend vind om mijn leven hier helemaal los te laten. Mijn lieve vrienden, mijn familie en natuurlijk Ruud. Als geen ander weet Ruud met mijn gespannenheid om te gaan. Backpacken lijkt hem zelf helemaal niets, maar hij vindt het heel dapper dat ik deze stap ga zetten.

Ook onze laatste nachten voor het vertrek zijn nog passievol en vol liefde. Door wat ongelukkige situaties in het verleden en doordat ik niet helemaal oké was met mijn geaardheid, vind ik intimiteit en seks best spannend en dan niet geil spannend. Genieten van seks vind ik moeilijk en ik leg mezelf een hoge druk op, waardoor het in het verleden weleens niet lukte. Aardig gênant als je met een knappe vent in bed ligt en het gereedschap zich niet van zijn beste kant laat zien. Ik kan veel in mijn hoofd zitten en vind het dan moeilijk om los te laten. Daar weet Ruud heel goed mee om te gaan, waardoor het vertrouwen steeds beter

wordt. Onze relatie voelt zo veilig, waardoor de intimiteit alleen maar groeit. We experimenteren samen. De seks is niet ruig, maar vol gevoel en zacht. Soms versnellen we iets, maar altijd in afstemming met elkaar. We voelen elkaar goed aan. Man, wat ga ik dit missen, denk ik.

Dan breekt toch echt de dag van vertrek aan. Ruud en ik rijden in mijn Nissan Pixo naar Schiphol toe. Mijn ouders komen een uur later dan gepland op het vliegveld aan. Ook zij waren gespannen en ze hadden afleiding gezocht door nog even Kolonisten van Catan te spelen. Mijn vader is groot fan van dit spel en daarom moesten mijn zus en ik het vaak met hem spelen. Nu is mijn moeder het enige slachtoffer dat nog in de buurt is. We drinken nog een koffie samen en lopen dan richting de security. Ik voel iets zachts in mijn nek.

‘Hier, een nekkussentje,’ zegt Ruud.

Ik kijk hem aan in zijn grijsgroene ogen en spring in zijn armen. ‘Ik ga je missen.’

Bij Ruud rollen er wat tranen over zijn wangen, net zoals bij mijn moeder, en ook mijn vader is geëmotioneerd. ‘Komt goed, ik ben met een fijne groep studenten,’ zeg ik tegen hen.

Ik geef mijn ouders een dikke knuffel en geef als laatste Ruud een innige zoen. ‘Tot snel, lieverd,’ zeg ik en ik loop mijn reis tegemoet.